

Wydział Nauk Politycznych
i Studiów Międzynarodowych
Uniwersytet Warszawski

Psychologiczne szanse i bariery integracji europejskiej

Postawy społeczeństwa polskiego wobec dalszej integracji, diagnozy i prognozy

Raport z obrad Okrągłego Stołu
Politologia, I rok II stopnia
Psychologia polityki

Warszawa, 2026

Spis treści:

O projekcie	3
Przebieg Okrągłego Stołu	5
Panel I - Przeszkody	6
Panel II - Szanse	12
Dyskusja po panelach	16
Fotorelacja	18

O projekcie

Dnia 12 stycznia 2026 roku na Wydziale Nauk Politycznych i Studiów Międzynarodowych Uniwersytetu Warszawskiego z inicjatywy prof. dr hab. Tadeusza Bodio odbyła się debata zorganizowana w formie obrad okrągłego stołu. Tematem przewodnim dyskusji były “Psychologiczne szanse i bariery integracji europejskiej. Postawy społeczeństwa polskiego wobec dalszej integracji, diagnozy i prognozy”. Wydarzenie koordynowane było przez studentki i studentów I roku studiów magisterskich na kierunku politologia.

Za organizację i koordynację debaty odpowiadali:

- Przewodniczący Obrad - Patryk Radziun
- Sekretarka - Maja Stachura
- Sekretarz - Jan Tyszka Ostrowski

Inni uczestnicy występowali w roli panelistów. Wydarzenie zostało podzielone na dwa panele, na czele których stali ich liderzy odpowiadający za dobranie tematyki wystąpień, podział zadań i przygotowanie panelu do debaty. Panele składały się z krótkich, kilkuminutowych wystąpień studentek i studentów na następujące tematy:

- panel “Przeszkody”, którego liderem był Mikołaj Rumianek
- panel “Szanse”, którego liderem był Maciej Świącik

Po wystąpieniach odbyła się dyskusja zgłębiająca niektóre z kwestii poruszonych przez panelistów oraz podsumowująca omawianą tematykę.

Członkowie grup panelowych

	PANEL I - Przeszkody	PANEL II - Szanse
Lider panelu	Mikołaj Rumianek	Maciej Świącik
	Stanisław Szelhaus	Mateusz Tomaszewski
	Paulina Nowak	Maciej Materek
	Łukasz Skwarczyński	Jakub Wojtyś
	Matylda Tybuś	Artur Ulejczyk
	Katarzyna Pińkowska	
	Mykhailo Yaroshenko	

Przebieg Okrągłego Stołu

Obrady zostały rozpoczęte przemową Przewodniczącego Patryka Radziuna, który omówił zasady i przebieg debaty, krótkim wstępem wprowadził wszystkich w tematykę dyskusji, a następnie podczas dyskusji czuwał nad czasem wypowiedzi. Jednocześnie Sekretariat zajmował się fotorelacją z wydarzenia (Jan Tyszka Ostrowski) oraz transkrypcją wypowiedzi w celu opracowania raportu (Maja Stachura).

Uczestnicy Okrągłego Stołu

Prof. dr hab. Tadeusz Bodio wraz z Sekretariatem Okrągłego Stołu

Panel I - Przeszkody

Mikołaj Rumianek (lider) - Propaganda utraty suwerenności jako narzędzie budowania antyeuropejskich nastrojów:

Wystąpienie analizowało wykorzystywanie narracji o „utracie suwerenności” jako kluczowego narzędzia budowania postaw eurosceptycznych w Polsce. Autor wskazał, że jej skuteczność wynika z faktu, iż suwerenność funkcjonuje nie tylko jako kategoria prawna, lecz przede wszystkim jako silny symbol tożsamościowy, zakorzeniony w historycznych traumach. Propaganda aktywizuje schematy martyrologiczne i upraszcza złożone procesy integracyjne do obrazu „obcego tworu” zagrażającego narodowej autonomii.

Integracja europejska przedstawiana jest w logice gry o sumie zerowej - jako mechanizm, w którym każde wzmocnienie instytucji unijnych oznacza stratę dla Polski. Taki przekaz redukuje złożoność poznawczą i wzmacnia emocje lęku, gniewu oraz moralnego oburzenia, konsolidując elektorat wokół aktorów politycznych kreujących się na obrońców suwerenności.

Kluczowe wnioski:

- Narracja o utracie suwerenności działa dzięki silnemu zakorzenieniu w tożsamości historycznej.
- Jej skuteczność opiera się na uproszczeniach poznawczych i grze na negatywnych emocjach.
- Podatność na tę propagandę rośnie przy niskim zaufaniu instytucjonalnym i słabej tożsamości europejskiej.
- Przeciwdziałanie wymaga wzmacniania poczucia sprawczości obywateli w UE oraz promowania kompatybilności tożsamości narodowej i europejskiej.

Stanisław Szelhaus - Polityka migracyjna UE a strach przed migrantami w Polsce:

Drugi panelista analizował napięcie między unijnymi regulacjami migracyjnymi (np. paktem o migracji i azylu) a społecznymi lękami w Polsce, kraju o wysokiej homogeniczności. Wskazał, że strach przed migrantami nie wynika wyłącznie z realnych procesów demograficznych, lecz z sekurytyzacji migracji - przekształcenia jej z kwestii humanitarno-ekonomicznej w problem bezpieczeństwa i zagrożenia dla tożsamości.

Omówiono mechanizmy konstruowania narracji o „obcym”, która w polskiej debacie politycznej służy mobilizacji elektoratu i pogłębianiu polaryzacji. Zderzają się tu dwie logiki: unijna idea

solidarności i współodpowiedzialności oraz lokalna narracja suwerenności i ochrony granic. Istotną rolę w utrwalaniu stereotypów odgrywają media i komunikacja polityczna, co sprzyja spadkowi zaufania do instytucji europejskich.

Kluczowe wnioski:

- Lęk migracyjny w Polsce jest w dużej mierze efektem procesu sekurytyzacji i narracji politycznych.
- Migracja stała się narzędziem mobilizacji wyborczej i polaryzacji społecznej.
- Konflikt dotyczy nie tylko polityki, ale także konkurencyjnych wizji solidarności i suwerenności.
- Konieczne są rzetelna polityka informacyjna, długofalowa strategia integracyjna oraz edukacja międzykulturowa, aby ograniczyć percepcję migracji jako zagrożenia i wzmocnić spójność projektu europejskiego.

Stanisław Szelhaus wygłaszający swoje przemówienie podczas pierwszego panelu

Paulina Nowak - Poczucie zagrożenia kulturowego i obawy o utratę tradycyjnych wartości jako bariera dalszej integracji europejskiej w Polsce:

Wystąpienie dotyczyło psychologicznych, politycznych i historycznych źródeł lęku przed utratą tożsamości narodowej w kontekście integracji z UE. Autorka wskazała, że sceptycyzm wobec pogłębiania integracji nie ma charakteru incydentalnego, lecz wyrasta z doświadczeń utraty suwerenności i utrwalonego poczucia ograniczonej sprawczości.

Wśród kluczowych uwarunkowań wymieniono:

- Dziedzictwo historyczne - od rozbiorów po decyzje mocarstw w Teheranie i Jalcie, wzmacniające obraz „narodu, o którym decydują inni”.
- Transformację po 1989 r. - izolację okresu „żelaznej kurtyny” i gwałtowną zmianę norm, wpływającą na poczucie stabilności kulturowej.
- Napięcia aksjonormatywne - konflikt między tradycyjnymi wartościami a pluralizmem UE (m.in. spory o praworządność i kompetencje instytucji).
- Bezpieczeństwo kulturowe - lęki związane z migracją i spójnością społeczną.

Podkreślono także rolę mediów i komunikacji politycznej w emocjonalizacji debaty i pogłębianiu polaryzacji.

Kluczowe wnioski:

- Lęk przed utratą tożsamości ma głębokie zakorzenienie historyczno-psychologiczne.
- Integracja UE coraz częściej oceniana jest przez pryzmat kulturowy, nie tylko ekonomiczny.
- Polaryzacja i narracje emocjonalne utrudniają racjonalną debatę.
- Przyszłość projektu europejskiego w Polsce wymaga stworzenia przestrzeni, w której tożsamość narodowa i europejska będą postrzegane jako kompatybilne, a nie konkurencyjne.

Łukasz Skwarczyński - Zaufanie jako czynnik warunkujący podejście do dalszej integracji europejskiej:

Panelista wskazał, że integracja ponadnarodowa - oparta na delegowaniu kompetencji na poziom UE - wymaga zaufania do partnerów i instytucji. W Polsce proces ten napotyka opór wynikający z historycznych doświadczeń opresyjności państwa i erozji kapitału społecznego po okresie komunizmu. Skutkiem jest głęboka nieufność wobec „zewnątrznych” struktur zarządczych.

Niskie zaufanie interpersonalne utrudnia budowanie narracji o wspólnocie interesów i sprzyja postrzeganiu relacji międzynarodowych jako gry o sumie zerowej. Brak zaufania do instytucji krajowych przenosi się na instytucje unijne, postrzegane jako odległe, technokratyczne i słabo legitymizowane demokratycznie. W efekcie rośnie lęk przed dominacją silniejszych państw i poczucie braku sprawczości obywateli.

Kluczowe wnioski:

- Deficyt zaufania jest strukturalną barierą dla pogłębiania integracji europejskiej w Polsce.
- Niska wiarygodność instytucji krajowych osłabia także percepcję instytucji unijnych.

- Dalsza integracja wymaga nie tylko argumentów ekonomicznych, lecz także budowania zaufania poprzez większą przejrzystość decyzji i realne mechanizmy partycypacji obywatelskiej.

Matylda Tybuś - Niechęć Polaków do podporządkowania się zewnętrznym regulacjom na przykładzie Zielonego Ładu:

Matylda analizowała psychologiczne i politologiczne źródła sceptycyzmu wobec Europejskiego Zielonego Ładu, traktując go jako przykład szerszej nieufności wobec zewnętrznych regulacji. Wskazała, że sprzeciw nie wynika z braku świadomości ekologicznej, lecz z historycznie ukształtowanej podejrzliwości wobec odgórnej władzy oraz obaw o nierówny rozkład kosztów transformacji.

Odwołano się do doświadczeń rozbiorów, dziedzictwa pańszczyzny i okresu komunizmu, które utrwaliły przekonanie, że decyzje podejmowane „z zewnątrz” mogą służyć obcym interesom lub obciążać słabsze grupy społeczne. Współcześnie potwierdzają to dane CBOS z 2024 r., według których 52% Polaków ocenia Zielony Ład negatywnie, obawiając się wzrostu kosztów życia, problemów rolnictwa i nadmiernej biurokracji UE. Technokratyczny wizerunek regulacji pogłębia poczucie braku sprawczości i może wzmacniać nastroje eurosceptyczne.

Kluczowe wnioski:

- Sceptycyzm wobec Zielonego Ładu ma głębokie podłoże historyczno-psychologiczne, a nie wyłącznie ekonomiczne.
- Obawy koncentrują się wokół kosztów społecznych i nierównego rozkładu obciążeń.
- Deficyt sprawczości i postrzeganie UE jako odległej władzy sprzyjają radykalizacji nastrojów.
- Skuteczna polityka klimatyczna wymaga większej elastyczności, uwzględnienia lokalnej specyfiki oraz realnego włączenia obywateli w proces decyzyjny, aby zyskać trwałą legitymizację społeczną.

Matylda Tybuś wygłaszająca swoje przemówienie podczas pierwszego panelu

Katarzyna Pińkowska - Polaryzacja pogłębianą przez dezinformację oraz przekazy bazujące na emocjach/manipulacja emocjami:

Wystąpienie dotyczyło polaryzacji społecznej nasilanej przez procesy dezinformacyjne, wskazując je jako jedną z głównych barier dalszej integracji europejskiej. Podkreślono, że problem nie sprowadza się do błędnych informacji, lecz do systemowych mechanizmów podważających zaufanie publiczne - fundament wspólnoty politycznej.

Analiza objęła rolę selektywnego, emocjonalnego przekazu oraz algorytmów platform społecznościowych, które premiuje kontrowersję i sprzyjają rozprzestrzenianiu uproszczonych, spolaryzowanych narracji. Zwrócono uwagę na rosnące znaczenie sztucznej inteligencji w profilowaniu lęków odbiorców i konstruowaniu figur „wroga”, co osłabia spójność społeczną i utrudnia osiąganie kompromisów na poziomie UE.

Kluczowe wnioski:

- Dezinformacja jest zjawiskiem systemowym, uderzającym w zaufanie społeczne i zdolność do współpracy.
- Algorytmy mediów społecznościowych wzmacniają polaryzację poprzez premiowanie treści emocjonalnych i kontrowersyjnych.
- Wykorzystanie AI do manipulacji przekazem zwiększa skuteczność działań destabilizujących.
- Odpowiedzią powinno być wzmacnianie edukacji medialnej, przejrzystości algorytmicznej i etycznych standardów użycia AI jako warunku ochrony demokracji i przyszłości projektu europejskiego.

Mykhailo Yaroshenko - Eurosceptycyzm w retoryce polskich polityków jako narzędzie manipulacji politycznej:

Ostatni panelista omówił techniki manipulacyjne wykorzystywane w dyskursie eurosceptycznym: semantyczne redefiniowanie pojęcia suwerenności, hiperbolizowanie regulacji unijnych oraz odwoływanie się do narodowych traum w celu wywołania reakcji obronnych. Wskazał na socjotechniczną funkcję eurosceptycyzmu - przenoszenie odpowiedzialności za problemy wewnętrzne na poziom UE (mechanizm *scapegoating*) oraz upraszczanie złożonych procesów decyzyjnych do narracji o „dyktacie mocarstw”.

Podkreślono rolę mediów tradycyjnych i społecznościowych w multiplikowaniu tych przekazów, co utrwala polaryzację i osłabia identyfikację z wartościami europejskimi. Długofalowo takie działania obniżają zdolność społeczeństwa do racjonalnej oceny integracji i osłabiają pozycję negocyjacyjną Polski w UE.

Kluczowe wnioski:

- Eurosceptycyzm bywa narzędziem przerzucania odpowiedzialności za problemy krajowe na UE.
- Manipulacyjne uproszczenia redukują złożoność poznawczą i sprzyjają populistycznym interpretacjom.
- Media wzmacniają i utrwalają spolaryzowane narracje.
- Konieczna jest dekonstrukcja technik manipulacyjnych jako warunek przywrócenia racjonalnej debaty o przyszłości Polski w Europie.

Panel II - Szanse

Maciej Świącik (lider) - Poczucie bezpieczeństwa ekonomicznego dzięki dostępowi do wspólnego rynku UE:

Lider drugiego panelu przedstawił interdyscyplinarną analizę korzyści z pogłębiania integracji europejskiej, ukazując ją jako kluczowy czynnik rozwoju politycznego, gospodarczego i społecznego Polski. Wskazał na synergii między członkostwem w UE a budowaniem wielopoziomowego bezpieczeństwa państwa - ekonomicznego, społecznego i obronnego.

Szczególną uwagę poświęcono roli wspólnego rynku, który sprzyja napływowi inwestycji zagranicznych, wzrostowi PKB, podnoszeniu jakości kadr oraz ograniczaniu zjawisk korupcyjnych. Argumentowano, że stabilność ekonomiczna wzmacnia stabilność polityczną i odporność państwa na kryzysy.

Kluczowe wnioski:

- Integracja europejska wzmacnia bezpieczeństwo Polski w wymiarze gospodarczym, społecznym i strategicznym.
- Wspólny rynek jest fundamentem wzrostu, modernizacji i poprawy jakości życia.
- Stabilność ekonomiczna przekłada się na większą odporność polityczną i instytucjonalną.
- Mimo wyzwań strukturalnych UE pozostaje strategicznym narzędziem wzmacniania podmiotowości Polski i dobrostanu obywateli.

Maciej Świącik wygłaszający swoje przemówienie podczas drugiego panelu

Mateusz Tomaszewski - Dofinansowania unijne jako narzędzie budowania kapitału społecznego i zaufania do UE:

Wystąpienie dotyczyło pozagospodarczego wymiaru funduszy strukturalnych i inwestycyjnych UE, akcentując ich rolę w budowaniu kapitału społecznego i zaufania do instytucji ponadnarodowych. Teza referatu zakładała, że projekty współfinansowane ze środków unijnych aktywizują społeczności lokalne, wzmacniają sieci współpracy oraz kształtują postawy obywatelskie.

Podkreślono, że dofinansowania - poprzez wspieranie inicjatyw oddolnych i partnerstw - budują zarówno zaufanie horyzontalne (między obywatelami), jak i wertykalne (wobec struktur UE). Istotna jest przy tym transparentność i skuteczność wydatkowania środków, które wpływają na poziom legitymizacji projektu europejskiego.

Kluczowe wnioski:

- Fundusze UE pełnią funkcję „miękkiego” narzędzia integracji, wykraczając poza wymiar ekonomiczny.
- Realizacja projektów lokalnych sprzyja aktywizacji społecznej i wzrostowi kapitału społecznego.
- Przejrzystość i efektywność wydatkowania środków warunkują zaufanie do UE.
- Kapitał społeczny generowany przez fundusze jest fundamentem trwałości i stabilności integracji europejskiej.

Maciej Materek - Wspólna europejska armia w kontekście wzrostu poczucia bezpieczeństwa obywateli państw członkowskich:

Trzeci panelista przeanalizował koncepcję powołania wspólnej armii europejskiej jako elementu nowej architektury bezpieczeństwa UE. Celem było zbadanie, czy integracja sił zbrojnych mogłaby zwiększyć zarówno obiektywne, jak i subiektywne poczucie bezpieczeństwa obywateli w obliczu zagrożeń hybrydowych i konwencjonalnych.

Wskazano na ewolucję od narodowych systemów obronnych ku europejskiej autonomii strategicznej, m.in. w ramach Stałej Współpracy Strukturalnej (PESCO). Postawiono tezę, że bardziej scentralizowana struktura militarna mogłaby wzmocnić odstraszanie oraz ograniczyć lęk społeczny związany z niestabilnością na wschodniej flance UE. Jednocześnie podkreślono napięcie między zachowaniem suwerenności państw a budową wspólnej tożsamości obronnej.

Kluczowe wnioski:

- Integracja obronna może zwiększyć bezpieczeństwo i stabilność UE.
- Wspólna armia miałaby potencjał odstraszający i psychologiczny (redukcja lęku zbiorowego).
- Projekt napotyka istotne bariery polityczne i prawne, zwłaszcza w kontekście suwerenności.
- Pogłębiona współpraca obronna może wzmacniać zaufanie do struktur unijnych i stanowić kolejny etap integracji.

Jakub Wojtyś - Unia Europejska a rozwój młodych ludzi - jak członkostwo w UE wspiera ich edukację, mobilność i karierę zawodową:

Jakub analizował wpływ inicjatyw UE na rozwój osobisty i zawodowy młodzieży w kontekście globalizacji i zmieniającego się rynku pracy. Skupił się na programach edukacyjnych i mobilnościowych, takich jak Erasmus+ oraz „Europa dla Obywateli”, oceniając ich rolę w budowaniu kapitału ludzkiego i społecznego.

Podkreślono wielowymiarowe korzyści międzynarodowej mobilności: wzrost kompetencji twardych i miękkich, rozwój świadomości międzykulturowej, wzmocnienie konkurencyjności na rynku pracy oraz kształtowanie tożsamości europejskiej i postaw proobywatelskich. Edukacja pozaformalna promuje wartości demokratyczne, takie jak tolerancja, solidarność i partycypacja społeczna.

Kluczowe wnioski:

- Programy UE dla młodzieży efektywnie budują kapitał ludzki i społeczny.
- Międzynarodowa mobilność zwiększa kompetencje zawodowe i świadomość międzykulturową.
- Inicjatywy te wspierają kształtowanie tożsamości europejskiej i postaw proobywatelskich.
- UE stanowi istotny instrument wyrównywania szans edukacyjnych i budowania zintegrowanego, otwartego społeczeństwa opartego na wiedzy.

Jakub Wojtyś wygłaszający swoje przemówienie podczas drugiego panelu

Artur Uleńczyk - Integracja jako źródło stabilności psychicznej i poczucia bezpieczeństwa zbiorowego:

Ostatnia wypowiedź drugiego panelu analizowała psychologiczne aspekty integracji europejskiej, zwracając uwagę na jej wpływ na stabilność psychiczną i poczucie bezpieczeństwa zbiorowego w Polsce. Podkreślono, że członkostwo w UE wykracza poza wymiar polityczno-gospodarczy, działając jako mechanizm redukcji lęku i przeciwdziałania izolacjonizmowi.

Zwrócono uwagę na rolę tożsamości wielopoziomowej, w której komponenty narodowe i europejskie współistnieją, wzmacniając podmiotowość jednostki. Stabilność instytucjonalno-prawna UE sprzyja wzrostowi kapitału społecznego i zaufania do systemu politycznego.

Kluczowe wnioski:

- Integracja europejska działa jako stabilizator emocjonalny, redukując lęk zbiorowy.
- Tożsamość wielopoziomowa (narodowa + europejska) wzmacnia poczucie podmiotowości obywateli.
- Stabilność UE sprzyja rozwojowi kapitału społecznego i zaufania do instytucji.
- UE tworzy ramy dla postaw prospołecznych opartych na dialogu i solidarności, co jest kluczowe w obliczu wyzwań geopolitycznych.

Dyskusja po panelach

Po wypowiedziach panelistów przewidziany został czas na dyskusję, która rozpoczęła się od przywołania przez Przewodniczącego Obrad statystyk przytoczonych przez lidera panelu II Macieja Świącika. Pytanie Patryka Radziuna skupiało się na kwestii profilowania dobrodziejstwa Unii Europejskiej w taki sposób, aby zysk leżał po stronie krajów organizujących i finansujących wszystkie unijne programy. Czy inwestycje z zachodu oraz możliwości, jakie oferuje UE dla przeciętnego obywatela, nie doprowadzą do przeniesienia ośrodków władzy i migracji ludzi na zachód?

Odpowiedź Macieja Świącika skupiła się na kwestii korzyści płynących dla Polski ze wspólnego rynku oraz z inwestycji, które pozwalają państwu się rozwijać - integracja ekonomiczna ma bardzo pozytywny wpływ na nasze państwo. Artur Ulejczyk, opierając się na własnych doświadczeniach, argumentował przewyższanie plusów programów unijnych nad ich minusami przez podkreślenie widocznych zmian w infrastrukturze i rozwoju Polski na przestrzeni lat. Na koniec Mikołaj Rumianek zaznaczył wagę jednoczenia się nowszych, słabiej rozwiniętych państw UE, które dzięki temu na forum europejskim mogłyby zapewnić sobie zrównoważony rozwój.

Następnie Przewodniczący Obrad spytał uczestników o propozycję działania dla Polski, żeby ta mogła zinstrumentalizować narzędzia UE w taki sposób, aby mieć lepszą pozycję względem krajów flankowych/krajów dołączających w perspektywie przyszłościowej. To pytanie wywołało żywą dyskusję na sali, do której włączył się także prof. dr hab. Tadeusz Bodio.

Mikołaj Rumianek, podtrzymując ideę jednoczenia państw, zaproponował bliską kooperację i większą regionalizację państw w celu kontry do większych członków UE jak np. Niemcy. Według lidera I panelu państwa powinny stawiać na większą współpracę ośrodków regionalnych, by wspierać się w ramach Unii - propozycja tendencji generalnej, która mogłaby być korzystna dla wszystkich, nie tylko dla Polski, co także mogłoby wpłynąć pozytywnie na całociowy kształt Unii. Stanisław Szelhaus zabrał głos w celu podkreślenia, że przejście z bycia peryferiami Europy miało miejsce w formie m.in. Inicjatywy Trójmorza. Prof. dr hab. Tadeusz Bodio włączył się do dyskusji, aby rzucić światło na kwestię liczenia strat i zysków z członkostwa Polski w Unii Europejskiej - kalkulacja takich kwestii nie jest sprawą prostą.

Czas nie pozwolił uczestnikom poruszyć wszystkich kwestii i omówić wszystkich pytań, jednak zdecydowanie wydarzenie miało ogromną wartość merytoryczną oraz było pouczającym

doświadczeniem, szczególnie z perspektywy psychologiczno-politologicznej, jaką oferowały zajęcia, w ramach których obrady Okrągłego Stołu się odbyły.

Fotorelacja

Przewodniczący Obrad Patryk Radziun wygłaszający przemowę wprowadzającą

Mikołaj Rumianek wygłaszający swoje przemówienie podczas pierwszego panelu

Paulina Nowak i Łukasz Skwarczyński wygłaszający swoje przemówienia podczas pierwszego panelu

Paneliści z II panelu wraz z prof. dr hab. Tadeusz Bodio

Mykhailo Yaroshenko wygłaszający swoje przemówienie podczas pierwszego panelu

Mateusz Tomaszewski wygłaszający swoje przemówienie podczas drugiego panelu

Maciej Materek i Artur Ulejczyk wygłaszający swoje przemówienia podczas drugiego panelu

Przewodniczący Obrad Patryk Radziun wprowadzający uczestniczących do dyskusji